Dosarul nr. 3-4134/2024
2-24104319-12-3-17092024

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

14.07.2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîşcani)
Instanța compusă din :
Președintele ședinței, judecător specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ Igor Barbacaru
Grefier Versavia Șumilin

examinând în ședință publică, acțiunea de contencios administrativ, înaintată de către SRL „Intermobilă-Prim" împotriva Inspectoratului de Stat pentru supravegherea produselor nealimentare și protecția consumatorilor, persoană terță Dumitru Efros, cu privire anularea actului administrativ,

a c o n s t a t a t :

La 26.03.2024, SRL „Intermobilă-Prim", reprezentată de către avocatul Augustin Procopovici, a depus acțiune în instanța de judecată împotriva Inspectoratului de Stat pentru supravegherea produselor nealimentare și protecția consumatorilor, Ministerul Dezvoltării Economice și Digitalizării al Republicii Moldova, persoană terță Efros Dumitru, solicitînd :

- Anularea Deciziei Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor Seria DR nr. 0078 din 01.07.2024, scrisorii Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor din 05.08.2024 și Deciziei Ministerului Dezvoltării Economice și Digitalizării al Republicii Moldova Nr. 17-2621 din 19.08.2024.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat următoarele : în fapt, prin Decizia Seria DR nr. 0078 din 01.07.2024, Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor a obligat SRL „Intermobilă-Prim" să restituie contravaloarea produsului neconform, în sumă de 26 000 lei conform bonului fiscal Nr. 0001 din 23.09.2021. cet. Efros Dumitru. Decizia a fost motivată prin faptul că s-a constatat încălcarea prevederilor art. 20 alin (2) al Legii nr. 105/2003 privind protecția consumatorilor.

Cu o asemenea constatare nu este de acord reclamanta și în continuare se referă reclamantul la faptul dacă produsul avea sau nu neconformități imputabile producătorului/vânzătorului. Pentru reclamantă este clar că consumatorul a stricat blatul mesei. Cu referire la pretinsa încălcare de către vânzător a art. 20 alin (2) din Legea nr. 105 din 13.03.2003 menționează reclamanta că produsul, masă cu blat din sticlă și ceramică, a fost procurat pe data de 29.09.2021.

Potrivit petiționarului Efros Dumitru, pe data de 02 aprilie 2024 ora 02,00, a auzit un trosnet puternic din sufragerie, constatând că blatul mesei confecționat din sticlă temperată și ceramică avea fisuri.

Conform art. 20 alin (2) din Legea nr. 105 din 13.03.2003 privind protecția consumatorilor, în cazul unei neconformități, consumatorul are dreptul de a solicita vânzătorului să i se aducă produsul la

conformitate gratuit, prin reparare sau înlocuire, conform alin.(3)-(15), ori să beneficieze de reducerea corespunzătoare a prețului sau restituirea contravalorii pentru acest produs prin rezoluțiunea contractului, în condițiile alin. (17)-(19) și (23).

Dar acest drept nu este unul nelimitat în timp.

În conformitate cu Legea nr. 105 din 13.03.2003, Vânzătorul este obligat să aducă produsul la conformitate gratuit sau în caz de refuz să dovedească vina consumatorului în ceea ce privește deficiențele apărute la produsul vândut prin expertiza tehnică în două cazuri: în termenul de garanție; pe durata de funcționare a produsului în cazul produselor de folosință îndelungată cu vicii ascunse. Înafara acestor termene, legea nu prevede asemenea obligații pentru vânzător.

În speță, termenul de garanție a expirat, iar produsul nu este unul de folosință îndelungată.

Conform art. 1 din Legea nr. 105 (în redacția LP168 din 26.07.18, MO333-335/24.08.18 art. 549, în vigoare la data procurării produsului) produs de folosință îndelungată este un produs tehnic complex, constituit din piese și subansambluri, proiectat și construit pentru a putea fi utilizat pe durata de funcționare și asupra căruia se pot efectua reparații sau activități de întreținere.

Masa procurată de Efros Dumitru nu este un produs tehnic complex, constituit din piese și subansambluri, iar asupra sa nu pot fi efectuate reparații sau activități de întreținere.

Art. 1 din Legea nr. 105, în redacția legii 37 din 29.02.24 MO 108-110/22.03.24 art. 169; în vigoare din 22.04.2024, vine cu o clarificare, care nu schimbă sensul din redacția precedentă, și menționează că nu sunt de folosință îndelungată produsele care nu sunt constituite dintr-un ansamblu de piese, al căror schimb permite reparația și întreținerea, și care, fiind utilizate conform destinației, în cadrul termenului de uzură își pot schimba structura, culoarea, forma sau compoziția, restabilirea acestora la starea inițială necesitând un efort disproporționat.

Restabilirea blatului mesei la starea inițială necesită un efort disproporționat, or valoarea picioarelor mesei este disproporționat de mică comparativ cu cea a blatului.

Mai mult decât atât, legea în vigoare la data vânzării produsului prevedea expres că articolele din sticlă și ceramică nu sunt produse de folosință îndelungată.

Conform art. 18^3 alin. (2^1) din Legea nr. 105 (în redacția LP168 din 26.07.18, MO333-335/24.08.18 art. 549, în vigoare la data procurării produsului), pentru produsele altele decît cele de folosință îndelungată, precum articole de încălțăminte, țesături, articole de sticlă și ceramică, răspunderea vînzătorului este angajată dacă neconformitatea apare într-un termen de 30 de zile de la data vînzării acestora. Deci legea reglementează în mod expres care produse nu sunt de folosință îndelungată, drept exemplu fiind dat nemijlocit articolele de sticlă și ceramică.

Deși nu se poate de prezuma că o masă este procurată pentru a putea fi folosită timp de 30 de zile, la fel cum nu se poate de prezuma că un pahar este procurat pentru a fi folosit timp de 30 zile, situația se schimbă în cazul în care acestea sunt din sticlă/ceramică, iar legea o prevede expres.

Produsele din sticlă/ceramică pot fi folosite nelimitat în timp, în dependență de anumiți factori externi, unul dintre ei fiind diligența utilazatorului. Legiuitorul a considerat necesar de a limita răspunderea vâzânzătorului pentru produse care presupun o anumită caracteristică - fragilitatea.

În speță, produsul este o masă din sticlă și ceramică, respectiv cade clar sub incidența art. 18^2 alin. (2^1) din Legea nr. 105, și drept consecință nu este un produs de folosință îndelungată.

Respectiv răspunderea vânzătorului putea fi angajată dacă neconformitatea apărea până pe data de 29.10.2021.

Având în vedere că termenul respectiv a expirat cu 2 ani și 5 luni până la survenirea evenimentului invocat de consumator, vânzătorul nu avea obligația de a satisface reclamația consumatorului sau în caz

de refuz de a efectua o expertiză pentru a dovedi vina consumatorului în ceea ce privește deficiențele apărute la produs.

Art. 18^3 alin. (2^1) din Legea nr. 105, în redacția în vigoare la data vânzării produsului, este o normă specială care reglementează expres cazul articolelor din sticlă și ceramică.

Norma dată se aplică speței date în redacția LP168 din 26.07.18, MO333-335/24.08.18 art. 549, în vigoare la data procurării produsului, or aceasta reglementează aspecte de substanță, nu de procedură, aceasta fiind reglementarea avută în vedere de părțile contractului de vânzare-cumpărare în momentul încheierii acestuia, respectiv vânzătorul nu poate fi obligat la prestații la care nu s-a obligat.

Mai menționează reclamanta că nu este de acord cu interpretarea dată de Ministerul Dezvoltării Economice și Digitalizării al Republicii Moldova potrivit căreia a invocata greșit norma dată, or aceasta se aplică „articolelor din sticlă și ceramică" care sunt în principal fabricate din sticlă și destinate unor utilizări specifice, cum ar fi recipiente pentru lichide, obiecte decorative, pahare, farfurii și alte bunuri similare. Prin urmare, dispoziția respectivă nu este aplicabilă produselor tehnice complexe de folosință îndelungată, precum o masă pliabilă, chiar dacă aceasta conține elemente din sticlă. O astfel de masă nu este realizată exclusiv din sticlă sau ceramică, ci este un produs compus dintr-o combinație de materiale, destinat utilizării pe termen lung, și nu poate fi tratată similar cu articolele obișnuite din sticlă.

În acest context, menționează că în speță blatul mesei este în proporție de 100% din sticlă și ceramică. Totodată legea indică expres „articole de sticlă și ceramică" și nu face distincție cu referire la recipiente pentru lichide, obiecte decorative, pahare, farfurii și alte bunuri similare. Legiuitorul a prevăzut excepția „articolelor de sticlă și ceramică" tocmai datorită fragilității acestora. Nici paharele la care se face referire nu sunt procurate pentru a fi folosite 30 de zile. Totodată dacă paharul este compus din sticlă amplasată într-o carcasă de aluminiu, nu înseamnă că acesta devine produs tehnic complex.

Totodată, unde legea nu distinge nici interpretul nu trebuie să distingă (*Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*).

Reiterează reclamanta că decizia Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor Seria DR nr. 0078 din 01.07.2024 a fost contestată cu cerere prealabilă pe data de 30.07.2024.

Prin Scrisoarea Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor nr. 27/12-440/2574 din 05.08.2024 și Decizia Ministerului Dezvoltării Economice și Digitalizării al Republicii Moldova nr. 17-2621 din 19.08.2024, cererea prealabilă a fost respinsă.

Cu privire la ilegalitatea deciziilor contestate și dreptul vătămat, invocă reclamanta că prin Deciziile contestate „Intermobilă-Prim" SRL îi este imputată o obligație neprevăzută de lege -de a achita 26000 lei, fiindu-i astfel încălcat dreptul de proprietate garantat de art. 501 Cod civil, art. 127 din Costituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului.

Pîrîtul - Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor, la 18.04.2025 a depus referință aferentă cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată (f.d. 43-45).

Pîrîtul - Ministerul Dezvoltării Economice și Digitalizării, la 26.06.2024 a depus referință aferentă cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată (f.d. 57-62).

Persoana terță - Efros Dumitru, la 29.04.2025 a depus referință aferentă cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată (f.d. 48-52).

În ședința de judecată de examinare şi soluţionare în fond a acţiunii, reprezentantul reclamantei SRL „Intermobilă-Prim”, avocatul Procopovici Augustin, a solicitat admiterea acțiunii pe motivele de fapt și de drept invocate în cerere.

Reprezentantul pârâtului Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor, Gorea Elena, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Reprezentantul pârâtului Ministerul Dezvoltării Economice și Digitalizării, Botezatu Denis, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Persoana terță Efros Dumitru a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Examinînd cererea de chemare în judecată, cercetînd probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanţa de judecată conchide că acţiunea urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

În condițiile speței, decizia seria DR nr.0078 din 01.07.2024, precum și decizia nr. 27/12-440/2574 din 05.08.2024 emisă de Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor și decizia nr.17-2621 din 19.08.2024 emisă de Ministerul Dezvoltării Economice și Digitalizării, adoptate în procedura prealabilă, constituie în sine act administrativ individual defavorabil pentru reclamanta SRL „Intermobilă-Prim”, pasibil controlului judecătoresc în ordinea contenciosului administrativ.

Or, conform art. 10 alin. (1) Cod Administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) lit. a) Cod Administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Conform art. 17 Cod Administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, aceasta a fost respectată de către reclamantă prin depunerea în adresa Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor, la data de 30.07.2024 a cererii prealabile (f.d.24).

În privința termenului de contestare a actului evidențiat supra, instanța constată că deciziile adoptate în procedura prealabilă, răspunsul Inspectoratului de stat pentru supravegherea produselor alimentare și protecția consumatorilor nr.27/12-440/2574 a fost emis la 05.08.2024, iar răspunsul Ministerului Dezvoltării Economice și Digitalizării nr.17-2621 la 19.08.2024, acțiunea fiind înaintată la data de 17.09.2024, fapt ce denotă depunerea acțiunii în termen.

Or, conform art. 209 Cod Administrativ, (1) Acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Din conținutul acțiunii, prin prisma cadrului legal citat, rezultă că, reclamanta SRL „Intermobilă-Prim”, revendică un drept subiectiv vătămat și repercusiunile negative generate de actul administrativ individual defavorabil contestat.

În urma analizei actului administrativ contestat, precum și a contextului solicitărilor formulate de reclamantă, instanța constată că acțiunea dedusă judecații este o acțiune în anulare, conform prevederilor art. 206 Cod Administrativ.

Totodată, ținând cont de localizarea sediului autorității publice care a desfășurat activitatea administrativă contestată, în virtutea art. 191 alin. (1) și art. 196 Cod Administrativ se constată competența materială și teritorială a Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) în examinarea acțiunii de contencios administrativ dedusă judecății.

Prin urmare, instanța consideră că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod Administrativ, nu se regăsesc.

În privința temeiniciei acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 2 alin. (1) și (2) Cod Administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ. Anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

Conform art. 20 Cod Administrativ, Dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 21 Cod Administrativ, (1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. (2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

Conform art. 22 Cod Administrativ, (1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sînt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 23 Cod Administrativ, (1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente acționează respectînd principiul egalității și nediscriminării. (3) Atît în cadrul procedurii administrative, cît și în cadrul procedurii de contencios administrativ sau ca rezultat al acestora, nicio persoană nu poate beneficia de privilegii, nu poate fi dezavantajată, lipsită de drepturi sau scutită de obligații pe motiv de rasă, origini familiale, sex, limbă, cetățenie, apartenență etnică, religie, convingeri politice sau ideologice, educație, situație economică, condiție socială.

Conform art. 189 Cod Administrativ, (1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art. 194 Cod Administrativ, (1) În procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

Conform art. 206 Cod Administrativ, (1) O acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Conform art. 219 Cod Administrativ, (1) Instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Materialele cauzei denotă că, la potrivit bonului de plată, Efros Dumitru a procurat la 29.09.2021 de la SRL „Intermobilă-Prim" o masă la prețul de 26000 lei (f.5, 6 din dosarul administrativ).

Dat fiind faptul că la blatul mesei, la data de 02.04.2024 au apărut fisuri, reclamantul a informat vânzătorul despre faptul dat, utlimul negând argumentele expuse de cumpărătorul Efros Dumitru, ultimul la 08.04.2024 a expediat în adresa vânzătorului SRL „Intermobilă-Prim" o reclamație prin care a solicitat înlocuirea cu un alt produs cu achitarea diferenței sau restituirea contravalorii produsului, sau reparație produsului. La fel, persoana terță prin reclamația depusă a solicitat dispunerea efectuării expertizei tehnice a produsului (f.3-4 din dosarul administrativ).

Totodată, la 02.05.2024, Efros Dumitru a depus o petiție la Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor privind calitatea produsului procurat prin care revendică Efros Dumitru restituirea contravalorii produsului prin rezoluțiunea contractului (f.1-2 din dosarul administrativ).

Prin răspunsul SRL „Intermobilă-Prim" la reclamația persoanei terțe, a comunicat că perioada de garanție a produsului procurat este de 2 ani de la procurare, care a expirat la 28.09.2023 și vînzătorul poate să efectueze înlocuirea pieselor sparte, dar costul materialelor urmează să fie achitate de către cumpărătorul Efros Dumitru (f.11 din dosarul administrativ).

Prin decizia Seria DR nr.0078 din 01.07.2024, emisă de Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor de remediere gratuită, înlocuire, restituire a contravalorii produsului/serviciului necorespunzător, a decis: 1. Se obligă SRL „INTERMOBILĂ-PRIM" să restituie contravaloarea produsului neconform, în sumă de 26 000,00 lei conform bonului fiscal Nr. 0001 din 23.09.2021, cet. Efros Dumitru.

2. Se acordă un termen de 14 zile calendaristice privind informarea despre măsurile întreprinse și eliberarea unui răspuns pe marginea executării deciziei în cauză.

3. Se atenționează SRL „INTERMOBILĂ-PRIM" că, în cazul neexecutării Deciziei de remediere gratuită, înlocuire, restituire a contravalorii produsului/serviciului necorespunzător 1SSPNPC își rezervă dreptul de a aplica măsura de constrângere în conformitate cu prevederile art. 181 Cod administrativ (f.d.10-11).

La 30.07.2024, reclamanta SRL „Intermobilă-Prim" a înaintat la Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor cerere prealabilă prin care a solicitat anularea Deciziei Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecție a Consumatorilor Seria DR nr.007 din 01.07.2024 (f.d.24-26).

Prin decizia nr. 27/12-440/257 din 05.08.2024 adoptată în procedură prealabilă de către Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea prealabilă a reclamantei SRL „Intermobilă-Prim" privind anularea

Deciziei Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecție a Consumatorilor Seria DR nr.007 din 01.07.2024 (f.d.16-19).

Prin decizia nr.17-2621 din 19.08.2024 adoptată în procedură prealabilă de către autoritatea publică ierarhic superioară Ministerul Dezvoltării Economice și Digitalizării al Republicii Moldova a fost susținută decizia Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor nr. 27/12-440/257 din 05.08.2024 și a respins cererile prealabile înregistrate de reclamantă (f.d.20-23).

Nefiind de acord cu deciziile adoptate în procedură prealabilă, nr. 27/12-440/257 din 05.08.2024 emisă de Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor și nr.17-2621 din 19.08.2024 emisă de către autoritatea publică ierarhic superioară Ministerul Dezvoltării Economice și Digitalizării al Republicii Moldova, la 17.09.2024 SRL „Intermobilă-Prim" a depus respectiva cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Stat pentru supravegherea produselor nealimentare și protecția consumatorilor, Ministerul Dezvoltării Economice și Digitalizării al Republicii Moldova, persoană terță Efros Dumitru, solicitînd : anularea Deciziei Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor Seria DR nr. 0078 din 01.07.2024, scrisorii Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor din 05.08.2024 și Deciziei Ministerului Dezvoltării Economice și Digitalizării al Republicii Moldova Nr. 17-2621 din 19.08.2024.

Astfel, obiect al examinării prezentei cauze în instanța de contencios administrativ îl constituie verificarea legalității actului administrativ individual defavorabil: Decizia seria DR nr.0078 din 01.07.2024, precum și deciziile nr. 27/12-440/2574 din 05.08.2024, nr.17-2621 din 19.08.2024 adoptate în procedura prealabilă (f.d. 10-11, 16-19, 20-23).

În contextul pretențiilor deduse judecării, instanța reține următoarele prevederi legale:

Legea nr.105 din 13.03.2003 privind protecţia consumatorilor (în redacția la momentul emiterii actului contestat).

Art. 2 alin. (1) din Prezenta lege stabileşte cerinţele generale de protecție a consumatorilor, de asigurare a cadrului necesar accesului neîngrădit la produse şi servicii, informării complete asupra caracteristicilor principale ale acestora, apărării şi asigurării drepturilor şi intereselor legitime ale consumatorilor în cazul unor practici comerciale incorecte, participării acestora la fundamentarea şi luarea de decizii ce îi interesează în calitate de consumatori.

Art. 14, (1) În vederea stopării şi combaterii practicilor comerciale incorecte, persoanele sau autorităţile care, potrivit legii, au un interes legitim pot:

a) să iniţieze o acţiune în instanţă;

b) să sesizeze organul de control în domeniul protecției consumatorului, conform domeniului de competență, pentru ca acesta fie să decidă asupra reclamaţiilor, fie să iniţieze acţiuni în instanţă împotriva comercianţilor care au săvîrşit ori sînt susceptibili să săvîrşească practici comerciale incorecte.

Art. 35, (3) Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor este autoritatea administrativă care coordonează la nivel naţional controlul respectării legislaţiei cu privire la protecţia consumatorilor, avînd statut de punct de contact naţional.

(4) Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor are următoarele atribuţii principale:

a) implementează politica în domeniul protecţiei consumatorilor în comun cu organele centrale de specialitate ale administraţiei publice, cu autorităţile administrative din subordinea ministerelor şi alte autorităţi administrative centrale din subordinea Guvernului, care au atribuţii de control în domeniul

protecţiei consumatorilor, cu autorităţile administraţiei publice locale cu atribuţii în domeniu şi cu asociaţiile obşteşti de consumatori;

b) monitorizează activitatea de protecţie a consumatorilor desfăşurată de autorităţile administrative competente indicate la art.36 alin.(2);

i) efectuează controlul respectării prevederilor legislaţiei în domeniul protecţiei consumatorilor, inclusiv al activităţii în domeniul jocurilor de noroc, controlul respectării cerinţelor privind siguranţa produselor nealimentare, introduse sau puse la dispoziţie pe piaţă destinate consumatorilor;

j) efectuează supravegherea pieţei privind conformitatea produselor nealimentare, introduse sau puse la dispoziţie pe piaţă, cerinţelor esenţiale aplicabile, precum şi controlul conformităţii serviciilor prestate, inclusiv turistice, cerinţelor stabilite în actele normative şi/sau declarate, cu excepţia domeniilor atribuite competenţei altor organe, conform art.36 alin.(2);

o) constată contravenţii, examinează cauze contravenţionale şi aplică sancţiuni în conformitate cu prevederile Codului contravenţional;

p) emite decizii de remediere, înlocuire, restituire a contravalorii produsului, serviciului necorespunzător, conform art.20, 21 şi 25, ce urmează a fi executate în termen de cel mult 14 zile calendaristice de la data recepţionării de către agentul economic;

w) examinează reclamaţiile consumatorilor în vederea protejării drepturilor legitime ale acestora;

x) realizează protecţia drepturilor şi intereselor legitime ale consumatorilor prin mijloacele prevăzute de lege;

Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor, Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 466/2022.

1. Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor (în continuare – *Regulament*) stabilește misiunea, domeniile de activitate, funcțiile și drepturile Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor (în continuare – *Inspectorat*), precum și modul de organizare a activității acestuia.

7. Inspectoratul are misiunea de a asigura implementarea politicii statului, exercitarea activităților de supraveghere a pieței și controlul de stat în domeniile de competență, în modul stabilit și în limitele prevăzute de cadrul normativ.

Art.1 din Legea nr.105 din 13.03.2003 privind protecţia consumatorilor (în redacția Legii la momentul procurării produslui-29.09.2021), prevedea că *produs de folosinţă îndelungată* – este produs tehnic complex, constituit din piese şi subansambluri, proiectat şi construit pentru a putea fi utilizat pe durata de funcţionare şi asupra căruia se pot efectua reparaţii sau activităţi de întreţinere; *durată de funcţionare* – perioadă de timp, stabilită de către producător (agentul economic care fabrică un produs), în cadrul căreia produsele de folosinţă îndelungată trebuie să-şi menţină caracteristicile funcţionale, cu condiţia respectării regulilor de transportare, manipulare, depozitare şi utilizare; *termen de garanţie* – perioadă de timp, stabilită de prezenta lege sau declarată, care curge de la data livrării produsului, serviciului şi în cadrul căreia vînzătorul, prestatorul sau producătorul se angajează faţă de consumator, fără solicitarea unor costuri suplimentare, de a restitui preţul plătit, de a înlocui, de a repara sau întreţine produsul cumpărat, serviciul prestat ori de a se ocupa de produse, servicii în orice mod dacă acestea nu corespund condiţiilor enunţate în declaraţiile referitoare la garanţie sau în publicitatea aferentă; *produs, serviciu necorespunzător (defectuos)* – produs, serviciu care nu corespunde cerinţelor stabilite în actele normative sau declarate; *viciu (deficienţă)* – defect al unui produs, serviciu, care le face

necorespunzătoare cerinţelor stabilite în actele normative sau declarate şi care se manifestă şi poate fi constatat numai în timpul utilizării şi/sau păstrării acelui produs, serviciu; *viciu (deficienţă) ascuns* – defect al calităţii unui produs, serviciu, care, existînd la momentul livrării produsului, prestării serviciului, nu a fost cunoscut de către consumator şi nici nu a putut fi depistat prin mijloace obişnuite de verificare.

Art.6 din Legea nr.105 din 13.03.2003 privind protecţia consumatorilor (în redacția Legii la momentul procurării produslui), stabilește că orice consumator are dreptul la: a) protecţia drepturilor sale de către stat; b) protecţie împotriva riscului de a achiziţiona un produs, un serviciu care ar putea să-i afecteze viaţa, sănătatea, ereditatea sau securitatea ori să-i prejudicieze drepturile şi interesele legitime; c) remedierea sau înlocuirea gratuită, restituirea contravalorii produsului, serviciului ori reducerea corespunzătoare a preţului, repararea prejudiciului, inclusiv moral, cauzat de produsul, serviciul necorespunzător.

Potrivit art.11 din Legea privind protecţia consumatorilor, Agenţii economici care importă şi/sau comercializează produse de folosinţă îndelungată şi piese de schimb aferente sînt obligaţi să încheie cu întreprinderile specializate în deservirea tehnică şi reparaţia produselor respective contracte pentru deservirea tehnică a produselor comercializate pe teritoriul ţării în perioada de garanţie şi postgaranţie. Întreprinderile producătoare pot efectua de sine stătător reparaţia şi deservirea produselor de folosinţă îndelungată.

În conformitate cu art.12 alin.(4) și (5) din Legea nr.105 din 13.03.2003 privind protecţia consumatorilor, Consumatorul este în drept să pretindă vânzătorului, prestatorului remedierea sau înlocuirea gratuită ori reducerea corespunzătoare a preţului sau restituirea contravalorii produsului, serviciului prin rezoluţiunea contractului pentru acest produs, serviciu, precum şi despăgubiri pentru pierderile suferite ca urmare a deficienţelor constatate în cadrul termenului de garanţie sau termenului de valabilitate, sau până la data de minimă durabilitate, cu condiţia respectării de către consumator a instrucţiunilor de instalare, utilizare şi a regulilor de păstrare, prevăzute în documentele de însoţire. Consumatorul, după expirarea termenului de garanţie, poate pretinde vânzătorului, prestatorului remedierea sau înlocuirea gratuită ori reducerea corespunzătoare a preţului sau restituirea contravalorii produsului, serviciului prin rezoluţiunea contractului pentru acest produs, serviciu care nu pot fi folosite potrivit scopului pentru care au fost vândute, ca urmare a unor vicii ascunse apărute pe durata de funcționare a acestora.

Instanța menționează că, prin prisma Codului Administrativ, legalitatea şi respectiv opusul, ilegalitatea actului administrativ se apreciază prin analiza a două elemente, cel material şi cel formal. Elementul formal implică analiza respectării elementelor de formă : competenţă, termini, elemente de formă a actului administrativ. Elementul material implică analiza de fond corespunderea şi/sau nu a actului administrativ analizat prevederilor legale specifice domeniului de reglementare.

Aşadar, din conținutul cererii de chemare în judecată, se desprinde faptul că, reclamanta solicită anularea actului administrativ – Decizia seria DR nr.0078 din 01.07.2024, privind obligarea restituirii valorii produsului neconform, în sumă de 260000 lei cet.Efros Dumitru.

Astfel, instanța constată că persoana terță Efros Dumitru, la 29.09.2021 a procurat de la SRL „Intermobilă-Prim” o masă de sufragerie la prețul de 26000 lei, care după cum au declarat și părțile în proces, este o piesă de mobilier, confecționată din mai multe elemente, picioare, mecanisme, balt, fiind un blat pliant confecționat din sticlă temperată, plus ceramică.

În acest context instanța consideră întemeiată poziția autorităților pârâte precum că masa de sufragerie descrisă mai sus, ca fiind piesă de mobilier, confecționată din mai multe elemente, picioare, mecanisme, blat, fiind un blat pliant, se consideră, reieșind din prevederile art. 1 din Legea Legea nr.105

din 13.03.2003 privind protecţia consumatorilor (în redacția Legii la momentul procurării produslui-29.09.2021), ca *produs de folosinţă îndelungată* – care este produs tehnic complex, constituit din piese şi subansambluri, proiectat şi construit pentru a putea fi utilizat pe durata de funcţionare şi asupra căruia se pot efectua reparaţii sau activităţi de întreţinere.

Reieșind din materialele cauzei reiese ca vânzătorul nu a stabilit o durată de funcționare a mesei, astfel conform art. 19 alin. (5) din legea citată, (în vigoare la data când produsul s-a stricat) „vânzătorul, producătorul sunt obligați să asigure posibilitatea utilizării produselor de folosință îndelungată pe toată durata de funcționare. În acest scop, ei au obligația să asigure reparația și deservirea tehnică a lor, precum și să asigure piese de schimb și componente în volumul și sortimentul necesar, pe toată durata de funcționare, iar în cazul în care durata de funcționare nu este prevăzută - în decurs de 10 ani de la data vânzării. Dacă data vânzării nu poate fi determinată, durata de funcționare se calculează de la data fabricării". în acest caz, termenul de 10 ani se calculează de la data vânzării, 29.09.2021, ceea ce înseamnă că obligația vânzătorului își are efectele până la data de 29.09.2031.

Instanța mai reține că potrivit art. 11 din Legea nr. 105/2003, agenții economici care importă și/sau comercializează produse de folosință îndelungată și piese de schimb aferente sunt obligați să încheie cu întreprinderile specializate în deservirea tehnică și reparația produselor respective contracte pentru deservirea tehnică a produselor comercializate pe teritoriul țării în perioada de garanție și postgaranție. Întreprinderile producătoare pot efectua de sine stătător reparația și deservirea produselor de folosință îndelungată.

În contextul dat, se constată că reclamanta în calitate de vânzător nu s-a conformat prevederilor legale prevăzute de art.11 din Legea nr. 105/2003, or instanței careva probe în sensul enunțat nu au fost prezentate.

La fel, instanța nu poate reține argumentul reclamantei că potrivit art. 18^3 alin. (2) din Legea nr. 105/2003 privind protecția consumatorilor (în redacția LP168 din 26.07.18, MO333-335/24.08.18, art. 549, în vigoare la data procurării produsului) pentru produsele care nu sunt de folosință îndelungată, cum ar fi articolele de încălțăminte, țesăturile și articolele din sticlă sau ceramică, răspunderea vânzătorului este angajată dacă neconformitatea apare într-un termen de 30 de zile de la data vânzării. Conform acestei interpretări, termenul de răspundere al vânzătorului ar fi expirat la data de 29.10.2021.

Această interpretare este eronată, deoarece produsul în cauză se încadrează în categoria produselor de folosință îndelungată. Norma invocată greșit se aplică „articolelor din sticlă și ceramică" care sunt în principal fabricate din sticlă și destinate unor utilizări specifice, cum ar fi recipiente pentru lichide, obiecte decorative, pahare, farfurii și alte bunuri similare. Prin urmare, dispoziția respectivă nu este aplicabilă produselor tehnice complexe de folosință îndelungată, precum o masă pliabilă, chiar dacă aceasta conține elemente din sticlă. O astfel de masă nu este realizată exclusiv din sticlă sau ceramică, ci este un produs compus dintr-o combinație de materiale (cadru metalic, mecanisme de deschidere și fixare, blat), destinat utilizării pe termen lung, și nu poate fi tratată similar cu articolele obișnuite din sticlă.

Or, în sensul dat, instanța consideră că o masă de sufragerie nicidecum nu poate fi catalogată ca fiind un produs de sticlă a cărui termen de folosință ar expira după 30 zile.

Totodată, instanța constată că vînzătorul Efros Dumiru la 04.04.2024 după ce a auzit un trosnet în blatul mesei, a comunicat telefonic vînzătorului, adică reclamantei care a negat vina vînzătorului de a fi un produs neconform, după care Efros Dumitru la 08.04.20245 a expediat o reclamație către reclamantă în acest sens.

În acest sens, se reține că potrivit art.25 alin.(3) din Legea nr. 105/2003 privind protecția consumatorilor, republicată (adică la data defectării produsului) statuează că dacă vânzătorul/prestatorul

refuză să satisfacă reclamaţia consumatorului conform prevederilor art.20 alin.(2) şi art.21 alin.(1) pe motiv că neconformitatea a apărut din motive imputabile consumatorului şi acesta nu este de acord cu asemenea concluzie, vânzătorul/prestatorul este obligat să dovedească vina consumatorului în ceea ce priveşte deficienţele apărute la produsul vândut, serviciul prestat prin expertiza tehnică efectuată în conformitate cu alin.(5). În acest caz, într-un termen de cel mult 14 zile calendaristice de la data depunerii reclamaţiei, vânzătorul/prestatorul notifică, printr-un document scris, pe suport de hârtie sau pe orice alt suport durabil, consumatorul cu privire la depunerea cererii de efectuare a expertizei, la datele de contact ale persoanei abilitate în desfăşurarea expertizelor şi, la cererea consumatorului, transmite acestuia dovada înregistrării solicitării de expertiză a produsului corespunzător la persoana abilitată. În caz contrar, vânzătorul/prestatorul este obligat să îndeplinească cerinţele prevăzute la art.20 alin.(2) şi art.21 alin.(1).

Potrivit art. 20 alin. (2) din Legea nr. 105/2003 privind protecția consumatorilor, În cazul unei neconformităţi, consumatorul are dreptul de a solicita vânzătorului să i se aducă produsul la conformitate gratuit, prin reparare sau înlocuire, conform alin.(3)–(15), ori să beneficieze de reducerea corespunzătoare a preţului sau restituirea contravalorii pentru acest produs prin rezoluţiunea contractului, în condiţiile alin.(17)–(19) şi (23).

Prin urmare, din analiza materialelor dosarului, în coraport cu prevederilor menționate supra, agentul economic-reclamanta nu și-a onorat obligațiile în corespundere cu normele legale enunțate, de a dispune efectuarea unei expertize și a demonstra vina consumatorului în deteriorarea blatului masei de sufragerie. La caz, agentul economic a apreciat în mod subiectiv că deficiențele produsului au apărut din vina consumatorului, fiind obligat, în acest caz, să probeze culpa acestuia prin solicitarea unei expertize tehnice, în condițiile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 105/2003 privind protecția consumatorilor.

Prin urmare se atestă temeinicia acțiunilor Inspectoratului de Stat pentru supravegherea produselor nealimentare prin prisma caracterului obligatoriu a controlului respectării prevederilor legislaţiei în domeniul protecției consumatorilor, instanța consideră legală și întemeiată decizia contestată de către reclamantă.

Cu referire la Hotărîrea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 06.12.2024, prezentată de partea reclamantă, instanța constată că potrivit hotărîrii menționate a fost anulată decizia de sancționare a administratorului reclamantei, parte componentă a procesului verbal nr.IPN01 nr.001003 din 27.06.2024, prin prisma legislației contravenționale, din lipsa probelor în, iar în cazul de față a fost întocmit un alt proces-verbal de sancționare și anume seria IPN 01 001004 (f.39 din dosarul administrativ).

În cazul din speță se constată că, reclamanta a contestat procesul-verbal cu privire la contravenție din 27.06.2024 și a deciziei asupra cauzei contravenționale din 16.07.2024, solicitând anularea Deciziei șefului Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor, Dărănuță Iurie din 16.07.2024 și a procesului-verbal cu privire la contravenţie din 27.06.2024, întocmit de către agentul constatator din cadrul ISSPNPC, iar prin hotărîrea Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani) din 20.01.2025 a fost respinsă contestaţia formulată de către administratorul persoanei juridice S.R.L. „Intermobilă-Prim”, Dmitri Serbul împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție Seria din 27.06.2024 și a deciziei asupra cauzei contravenționale din 16.07.2024, ca fiind neîntemeiată (hotărîrea nr.5r-3000/2024; 4-24089814-12-5r-12082024).

În lumina celor relatate, apreciind obiectiv probele administrate în ansamblu și interconexiunea lor în conformitate cu prevederile art. 93 Cod administrativ, instanța de judecată concluzionează că acțiunea reclamantei, urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Or, activitatea administrativă efectuată de către Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția Consumatorilor, este una legală și întemeiată, autoritatea publică la

soluționarea speței cercetînd complet și multiaspectual circumstanțele, și în limita competenței a emis un act administrativ, prin care și-a realizat scopul său legal.

Instanța nu poate reține argumentele reclamanților, care interpretează eronat normele de drept și situația de fapt, iar argumentele privind temeinicia pretențiilor formulate de către reclamantă, sunt neîntemeiate și rezultă din interpretarea eronată a normelor de drept. Or, simpla nemulțumire a părților de actele administrative individuale defavorabile, nu poate constitui motiv de admiterea a acțiunii înaintate în judecată, iar prin prisma art. 93 Cod Administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

De altfel, reclamanta nu au convins instanța de judecată prin argumente plauzibile și probe concludente precum că pîrîții ar fi acționat arbitrar sau abuziv în activitatea administrativă înfăptuită, iar verificând acțiunile ultimului s-a constatat că dreptul discreționar a fost exercitat în limitele legale, conform scopului urmărit de lege și cu luarea în considerare a tuturor faptelor relevante.

Instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că, motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat.

Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie 1994 , pct.61, seria A, nr.288).

Instanța conchide că, conduita pîrîților este conformă cadrului legal citat supra, actul contestat de reclamantă a fost motivat în fapt și în drept, precum și a fost emis în conformitate cu rigorile prescrise de lege, abuzuri sau devieri în acest sens nu au fost identificate.

În asemenea conjunctură faptică, nu pot fi satisfăcute cerințele reclamanților cu privire la anularea actului administrativ – Decizia seria DR nr.0078 din 01.07.2024, precum și deciziile nr. 27/12-440/2574 din 05.08.2024, nr.17-2621 din 19.08.2024 adoptate în procedura prealabilă, dimpotrivă admiterea unei asemenea pretenții ar desconsidera materialul probatoriu concludent și pertinent acumulat pe marginea cauzei judiciare.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) lit. f) Cod Administrativ, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către SRL „Intermobilă-Prim” împotriva Inspectoratului de Stat pentru supravegherea produselor nealimentare și protecția consumatorilor, persoană terță Dumitru Efros, cu privire anularea actului administrativ – Decizia seria DR nr.0078 din 01.07.2024, precum și deciziile nr. 27/12-440/2574 din 05.08.2024, nr.17-2621 din 19.08.2024 adoptate în procedura prealabilă, ***se respinge ca fiind neîntemeiată.***

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Igor Barbacaru